

AVOCAT MURESAN SILAGHI
OVIDIU KALMAN

Solutii simple la probleme complexe

**CĂTRE
TRIBUNALUL SATU MARE**

Subsemnatul **ŞAITOŞ IOAN (...)**, având domiciliul procesual ales la sediul Cabinet Avocat Mureşan Silaghi Ovidiu Kalman situat în Satu Mare, strada Mihai Viteazu nr. 4-6, prin *avocat ales Mureşan-Silaghi Ovidiu-Kalman*, justificat cu împuternicire avocațială, formulez prezenta

ACȚIUNE CIVILĂ

împotriva pârâtei **STATUL ROMÂN PRIN MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE** cu sediul în Bucureşti strada Apolodor nr. 17 Sector 5 cod 050741, rugându-vă ca în urma probelor și a dispozițiilor legale incidente să dispuneți:

- A. *Obligarea pârâtei la plata sumei de 21873.68 lei cu titlu de cheltuieli de judecată ocazionate cu apărătorul ales în dosar nr. 431/35/2015 al Curții de Apel Oradea ;*
- B. *Obligarea pârâtei la plata sumei de 10045.18 lei cheltuieli de deplasare ocazionate cu litigiul . 431/35/2015 al Curții de Apel Oradea, ICCJ;*
- C. *Obligarea pârâtei la plata sumei de 800 lei cu titlu de cheltuieli de judecate achitate de reclamant în dosar 70/P/2014 al DNA Oradea și în dosar 431/35/2015 al Curții de Apel Oradea;*
- D. *Obligarea pârâtei la plata sumei de 109500 euro cu titlu de daune morale;*
- E. *Obligarea pârâtei la plata cheltuielilor de judecată ocazionate cu acest demers judiciar;*

În justificarea solicitărilor noastre vă învederăm următoarele :

MOTIVE

În fapt, reclamantul a fost urmărit penal și trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunilor de luare de mită faptă prev. și ped. de art. 289 alin. 1 C.pen. și favorizarea făptuitorului faptă prev. și ped. de art. 269 C.pen. în dosar 70/P/2014 al DNA Oradea și 431/35/2015 a Curții de Apel Oradea. Curtea de apel Oradea în primă instanță achită pe reclamant pentru săvârșirea infracțiunii de luare de mită și îl condamnă pentru săvârșirea infracțiunii de favorizare a făptuitorului la o pedeapsă de 3 ani închisoare cu suspendarea sub supraveghere a executării acesteia considerând că sunt întrunite elementele constitutive ale acestei infracțiuni prin modul cum a instrumentat dosarul penal nr. 244/P/2013 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Satu Mare expusă pe larg în considerentele sentinței penale nr. 106/P.I./2016 a Curții de Apel Oradea, constituindu-se într-un ajutor dat cu intenție de reclamant numitului Tarr Attila Csongor pentru a exonera de răspundere penală pe acesta și soția lui. Totodată în ceea ce privește infracțiunea de luare de mită s-a reținut în esență că, reclamantul a solicitat și primit de la inculpatul Tarr Attila Csongor, materiale de construcție în valoare de 5833 lei în folocul numitului Chișiu Sergiu (ginerele său, administrator în fapt și asociat al SC AUTOALEX SRL), respectiv în folosul numitei Chișiu Elena (cuscra sa, administrator în drept al aceleiași societăți), urmând ca acestea să fie folosite pentru construirea unui gard împrejmuitoare de beton aparținând SC AUTOALEX SRL, fără a fi plătită contravaloarea acestora.

Împotriva acestei hotărâri, reclamantul a declarat apel la ICCJ, iar în urma analizării motivelor invocate de către reclamant, ICCJ a dispus achitarea reclamantului de azi pentru săvârșirea infracțiunii de favorizare a făptuitorului pentru considerentele arătate în Decizia 330/A/11.12.2018, pronunțată în dosar nr. 431/35/2015. În sinteză ICCJ a reținut în sarcina reclamantului de azi că „ *Ca atare, în raport de toate considerentele expuse anterior, Înalta Curte constată că acțiunile inculpatului Șaitoș Ioan nu se circumscriu unor acte de ajutor în vederea îngreunării cercetărilor, zădărnirii urmăririi penale în cauza în care se făceau cercetări cu privire la săvârșirea infracțiunii de evaziune fiscală de către Tarr Melinda și Tarr Attila Csongor, nefiind astfel întrunite elementele de tipicitate sub aspectul laturii obiective a infracțiunii de favorizare a făptuitorului prev. de art. 269 C.pen.* ”

În ceea ce privește apelurile declarate de către Ministerul Public , ICCJ reține în motivarea deciziei ,, *cu ocazia dezbaterilor, la termenul din 27.11.2018, Ministerul Public a precizat că își restrânge motivele de apel, criticând hotărârea doar în ceea ce privește individualizarea pedepselor. În aceste condiții, și având în vedere concluzia la care s-a ajuns în ceea ce privește apelurile inculpaților, de achitare a acestora în art. 16 alin. 1 lit. b teza I C.proc.pen., se constată că , criticile formulate sub aspectul individualizării pedepselor au rămas fără obiect. Ca atare, Înalta Curte va respinge ca nefondat apelul Parchetului de pe lângă ICCJ, Direcția Națională Anticorupție, Serviciul Teritorial Oradea. ”*

Sintetizând , în cursul urmăririi penale, față de reclamantul de azi s-a luat măsura reținerii de 24 ore din data de 22.06.2015, respectiv s-a dispus măsura controlului judiciar în data de 23.06.2015, măsura care a fost menținută prin încheierile pronunțate de judecătorul de cameră preliminară la datele de 14 august 2015, 22 septembrie 2015 și 11 noiembrie 2015. În cursul judecății, prin încheierile penale din datele 07.01.2016, 03.03.2016 , 20.04.2016 , 16.06.2016 și 08.09.2016 s-a menținut măsura controlului judiciar iar prin încheierea din 10 iunie 2016 s-a admis cererea reclamantului privitoare la obligația acestuia de a nu depăși limita teritorială a României. Prin încheierea din data de 20.10.2016 s-a revocat măsura preventivă a controlului judiciar față de reclamant, încheierea fiind definitivă prin neexercitarea căii de atac a contestației la data de 26.10.2016. Pe toată perioada controlului judiciar i-a fost interzis reclamantului să i-a legătura sau să se întâlnească cu ginerele sau Chișiu Sergiu și cuscră acestuia Chișiu Elena.

A - B . Cu privire la primul și al doilea capăt de cerere vă rugăm a avea în vedere următoarele:

Cheltuielile de judecată constând în onorariu avocațial al apărătorului ales, ocazionate cu judecarea reclamantului în dosar nr. 431/35/2015 (70/P/2014 al DNA Oradea) sunt în sumă totală de 21873.68 lei conform facturilor și chitanțelor anexate prezentei cereri. Totodată cheltuielile cu deplasarea la Oradea și ICCJ sunt în cuantum total de 10045,18 lei. Apreciem, că în condițiile unei achitări definitive, de care a beneficiat reclamantul în dosarul mai sus arătat, acestea sunt admisibile aducând în susținerea noastră trei argumente legale: unul prevăzut de art. 276 alin. 6 Cod. proc.pen. care prevede că „*în celălalte cazuri*

instanța stabilește obligația de restituire potrivit legii civile” , altul prevăzut de art. 453 C.proc.civ care prevede că „ Partea care pierde procesul, va fi obligată , la cererea părții care a câștigat, să îi plătească acesteia cheltuielile de judecată” iar Decizia nr. 59/2017 a ICCJ completul de dezlegare unor chestiuni de drept a decis că „ În cauzele având ca obiect obligarea pârâtului la suportarea pretenției constând în cheltuielile generate de un alt litigiu soluționat definitiv, dispozițiile art. 453 alin. 1 din Codul de procedură civilă rămân aplicabile. ”

Pornind de la dispozițiile art. 276 alin. 6 C.proc.pen , temeiul juridic pentru restituirea cheltuielilor de judecată îl constituie art. 453 C.proc.civ. În înțelesul art. 453 C.proc.civ. , natura juridică a cheltuielilor de judecată este una bivalentă, acestea reprezentând pe de o parte, prejudiciul cauzat de culpa procesuală, iar, pe de altă parte, despăgubirile pe care partea căzută în pretenții trebuie să le plătească celeilalte părți.

Dreptul de a pretinde restituirea cheltuielilor de judecată este un drept patrimonial, de creanță, creditorul având obligația de a dovedi, existența unei creanțe certe, lichide și exigibile constituite din sumele pretinse cu acest titlu.

Creditorul este reclamantul care a avut calitatea de inculpat în acțiunea penală exercitată de către pârâtă prin organele abilitate, respectiv reprezentanții Ministerului Public. Or dacă inculpatul nu este vinovat și s-au efectuat cheltuieli, există o culpă procesuală a autorităților judiciare, astfel încât cheltuielile le va suporta statul.

Pentru a exista culpă procesuală nu se cere rea credință în activitatea juridică penală sau o acțiune civilă nefondată, ori să existe o cale de atac sau să facă o cerere provocatoare de cheltuieli judiciare care să-i fie respinsă. Astfel, nu interesează buna sau reaua credință a celui care a exercitat acțiunea penală, atâta timp cât aceasta a fost dovedită ulterior ca neîntemeiată, pronunțându-se o soluție de achitare.

Și reclamantul din procesul civil își exercită un drept când introduce cererea de chemare în judecată, dar dacă acesta pierde procesul este obligat la cheltuieli de judecată. Aceasta fără a interesa dacă a fost de rea

credință sau de bună credință, tocmai pentru motivul că aceasta nu constituie o condiție indispensabilă de existență a răspunderii civile. Exprimându-ne sintetic, apreciem că, culpa procesuală reprezintă formularea unei cereri, exercitarea unei acțiuni ori susținerea unor apărări neîntemeiate.

În măsura în care Statul, prin agenții săi (organele de urmărire penală), este responsabil de determinarea unor cheltuieli în sarcina reclamantului de azi, care este beneficiarul unei soluții de achitare, reclamantul are dreptul de recuperarea acestora de la Stat. În fundamentarea acestei opinii vă rugăm să aveți în vedere că, obiectul acțiunii penale, indicat de art. 14 C.proc.pen. este *tragerea la răspunderea penală a persoanelor care au săvârșit infracțiuni*, or în concepția codului de procedură penală de vreme ce Statul este cel care adoptă normele de drept penal, tot acesta este singurul titular al acțiunii penale. Procesual, ca subiect activ al acțiunii penale, Statul încredințează exercițiul acțiunii penale unei autorități publice specializate, respectiv Ministerul Public.

Răspunderea patrimonială a statului este reglementată de dispozițiile art. 538 Cod procedură penală (fostul art. 504) – Răspunderea pentru prejudiciile cauzate prin erori judiciare- conform cărora răspunderea revine întotdeauna și fără excepție, direct și nemijlocit , Statului. Victima erorii judiciare nu are acțiune în repararea prejudiciului împotriva magistratului – judecător sau procuror – ori împotriva persoanei căreia i-ar fi imputabilă săvârșirea erorii judiciare sau, după caz, fapta care a provocat eroarea judiciară în cauză. Având în vedere natura juridică a cheltuielilor de judecată, cum am arătat și în precedent, este una bivalentă, acestea reprezentând , prejudiciul cauzat de culpa procesuală, iar, pe de altă parte, despăgubirile pe care partea căzută în pretenții trebuie să le plătească celeilalte părți, obligatia de plată a cheltuielilor judiciare revine tot statului.

De altfel, după fundamentul său, răspunderea civilă specială a Statului este obiectivă, fără vinovăție; ea se explică și întemeiază pe obligația de garanție în sarcina Statului, care are ca suport riscul de activitate a serviciului public de înfăptuire a justiției. Având în vedere art. 223 Cod civil conform cărora, în raporturile

civile în care se prezintă nemijlocit, în nume propriu, ca titular de drepturi și obligații, statul participă prin Ministerul Finanțelor Publice, afară când legea nu stabilește un alt organ în acest sens, pârâțul în cauza ce are ca obiect restituirea cheltuielilor de judecată, nu poate fi decât Statul român prin Ministerul Finanțelor Publice.

Chiar dacă statul, în procesul penal, u a avut ceea ce numim calitate de parte, acesta a provocat procesul respectiv, care s-a dovedit neîntemeiat , astfel încât temeiul de drept substanțial pentru obligarea la plata cheltuielilor de judecată este răspunderea civilă delictuală. Temeiul răspunderii pentru plata cheltuielilor de judecată și a celor de transport , este culpa procesuală a părții, culpă dovedită prin aceea că statul a pierdut procesul pe care l-a declanșat. Culpă procesuală nu presupune, în mod necesar, reaua-credință, însă, fără discuție, statul poate fi considerat în culpă, deoarece a determinat trimiterea în judecată a unei persoane care a fost achitată ulterior. În doctrină s-a considerat că acordarea cheltuielilor de judecată are la bază și principiul răspunderii civile delictuale, iar cheltuielile de judecată nu pot fi limitate numai la finalitatea de a constitui o sancțiune procedurală, având și rolul de a despăgubi partea care a câștigat procesul și care nu este vinovată de declanșarea activității judiciare¹.

C . Cu privire la capătul C din acțiunea noastră vă rugăm a avea în vedere următoarele:

Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice prin AJFP Satu Mare a dispus pe perioada cercetărilor în cauză și pe perioada judecării cauzei recuperarea cheltuielilor de judecată la care a fost obligat reclamantul cu ocazia respingerii contestațiilor la măsurile preventive de care a beneficiat reclamantul.

Suma totală a acestor cheltuieli de judecată a fost în sumă totală de 800 lei, sumă pe care reclamantul le-a achitat , dovadă stând și fișa sintentică eliberată de AJFP Satu Mare.

¹ Decizia nr. 20 din 19 martie 2018 a ÎCCJ referitoare la pronunțarea unei hotărâri prealabile privind chestiunea de drept a disp. art. 453 alin. 1 C.proc. civ. și a dispozițiilor art. 276 alin. 6 C.proc.pen.

Apreciem că, reclamantul de azi este pe deplin îndreptăți de solicita aceste sume achitate , atât în contextul unei plăți nedatorate așa cum este prevăzută de art. 1341 C.civ. cât și pe fundamentul că, Statul Român prin Min. Fin. Publice prin AJFP Satu Mare , trebuia și puteau să aștepte soluționarea definitivă a procesului penal. Apreciem că executarea silită demarată pe perioada derulării procesului penal fără a aștepta o soluție definitivă contravine în mod clar și fără echivoc cu prezumția de nevinovăție de care spunem noi că a beneficiat reclamantul de azi pe perioada demersului judiciar inițiat de autoritățile judiciare.

Pe fondul soluției dispuse în cauză de ICCJ, plata cheltuielilor de judecată ocazionate cu exercitarea drepturilor procesuale conferite de lege în favoarea unui inculpat înainte de pronunțarea unei hotărâri definitive, nu face altceva decât să confirme încălcarea flagrantă a dispozițiilor art. 4 C.proc.pen precum și a art. 8 C.proc.pen.

Caracterul derulării procesului împotriva inculpatului într-un termen rezonabil și încălcarea acestui termen este culpa Statului și nicidecum a reclamantului de azi. Astfel dacă termenul era unul rezonabil și mai scurt și eventualele măsuri preventive erau mai scurte și evident că și contestațiile exercitate de reclamant erau semnificativ reduse. Dar și așa, plata acestor cheltuieli de judecată contravine prezumției de nevinovăție precum și disp. art. 275,art. 276 C.proc.pen care prevede că în toate celălalte cazuri statul este cel care suportă cheltuielile judiciare avansate.

D . Cu privire la capătul D din acțiunea noastră vă rugăm a avea în vedere următoarele:

Credem cu tărie că examinarea acestui capăt de cerere ar trebui să aibă în vedere în primul rând consecințele suferite de reclamant de pe urma procesului penal, mai exact din cauza depășirii evidente a unui termen rezonabil al judecării cauzei raportat la cei patru ani în care s-au desfășurat demersurile judiciare. Astfel ca urmare a reținerii acestuia și punerii în mișcare a acțiunii penale și trimiterii în judecată, reclamantul a avut următoarele consecințe:

- Punerea la dispoziție unității a reclamantului cu interzicerea desfășurării activității în continuare în cadrul SICE ; pierderea calității de polițist judiciar, diminuarea sporurilor salariale privind accesul la informații clasificate, diminuarea salariului de la 3900 lei la 1800 lei;
- Umilirea reclamantului în fața colegilor de serviciu raportat la salariul de care a beneficiat pe perioada cercetărilor în cauză, respectiv plata salariului pentru Ofițer Specialist II , umilirea acestuia și în fața prietenilor și a rudeniilor pentru că reclamantul ca să suporte cheltuielile judiciare a fost nevoit să se împrumute de la rude și prieteni;
- Suferințe de ordin psihic soldate cu o depresie puternică constatată medical deși anterior derulării acestui proces sunt vizele anuale psihologice ale reclamantului care denotă fără echivoc că nu a suferit de nicio afecțiune în trecut;
- Pensionarea reclamantului anticipat datorită faptului că acesta nu a mai suportat umiliința și rușinea de a merge la servici în fiecare zi știind că este nevinovat dar cercetat de autorități;
- Nenumăratele articole de presă care i-au făcut efectiv o imagine dezastruoasă lui și familiei acestuia, imagine care deși este achitat reclamantul de azi este ireparabilă definitiv;
- Nedobândirea reclamantului a semnelui onorific *În Serviciul Patriei pentru 25 de ani* cu consecința directă a neacordării acestui spor și la pensie;
- Neavansarea în gradul imediat următor, cariera reclamantului fiind pe un trend ascendent la data presupusei fapte;
- Îngrădirea libertății de mișcare , constrângerea de a nu a se întâlni cu ginerele său (indirect nici cu fiica lui) , interzicerea ca reclamantul să stea lângă tatăl cu ocazia unei operații necesitând deplasarea lui în Spania dar datorită măsurii preventive neprivative de libertate era interzis, toate aceste suferințe fiind datorită controlului judiciar care a fost menținut mai bine de un an de zile;

Sintetizând vă rugăm a observa că , reclamantul pe lângă gradele pierdute (spunem grade pierdute, deoarece și ulterior achitării acestuia a rămas la Ofițer Specialist II și nicidecum la Ofițer Specialist I cum era anterior cercetării și judecării sale), a pierdut practic tot ce a construit zeci de ani cu privire la cariera acestuia,

imaginea lui și onoarea acestuia care din articolele de presă anexate prezentei este efectiv tranșată clar și efectiv soarta acestuia. Să nu uităm totuși și de faptul că reclamantul pe lângă restricțiile de deplasare în anumite locuri, orașe sau țara, nu a putut nici cel puțin să-și petreacă Sărbătorile Pascale sau Crăciunul alături de toată familia, deoarece cu ginerele lui și cuskra lui erau interdicții în acest sens.

Statul este răspunzător pentru toate aceste consecințe pe temeiul răspunderii civile delictuale și spunem acest lucru pentru a nu se face o confuzie cu eventuala solicitare a noastră pe temeiul dispozițiilor art. 538 C.proc.pen. sau art. 539 C.proc.pen.

Reiterând încă o dată apreciem că, după fundamentul său, răspunderea civilă specială a Statului este obiectivă, fără vinovăție; ea se explică și întemeiază pe obligația de garanție în sarcina Statului, care are ca suport riscul de activitate a serviciului public de înfăptuire a justiției. Având în vedere art. 223 Cod civil conform căroră, în raporturile civile în care se prezintă nemijlocit, în nume propriu, ca titular de drepturi și obligații, statul participă prin Ministerul Finanțelor Publice, afară când legea nu stabilește un alt organ în acest sens, pârâțul în cauza ce are ca obiect restituirea cheltuielilor de judecată, nu poate fi decât Statul român prin Ministerul Finanțelor Publice.

Principala problemă este că, așa cum s-a afirmat în mod constant în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, caracterul rezonabil al unei proceduri se apreciază în funcție de circumstanțele speței, cu luarea în considerare a unor criterii, în special cele privind complexitatea cauzei, comportamentul reclamantului și al autorităților precum și miza litigiului pentru cei interesați (Cauza Frydlender c. Franța 2000 paragraful 43). În materie penală durata rezonabilă trebuie să aibă în vedere momentul începerii procedurii care trebuie raportat la momentul în care reclamantul este citat pentru prima dată de autoritățile judiciare.

Fără a enumera întreaga jurisprudență CEDO în materie, care arată fără echivoc că Statul Român nu respectă prin autoritățile judiciare desfășurarea procedurilor judiciare într-un termen rezonabil, fiind constatată încălcarea art. 6 din Convenție .

Consecința directă a neluării de către Statul Român prin autoritățile judiciare a minime diligențe legislative care să confere celor cercetați respectarea desfășurării procedurilor judiciare într-un termen rezonabil , tocmai pentru a limita consecințele directe asupra inculpaților care într-un final obțin achitări dar cu consecințe ireparabile datorită acestui termen excesiv. Spunem acest lucru cu atât mai mult cu cât dacă întreaga procedura judiciară desfășurată împotriva inculpatului-reclamantului de azi de autorități s-ar fi desfășurat de exemplu într-un termen de 1 an și 6 luni , poate reclamantul nu ar fi pierdut sporurile, drepturile salariale sau onorurile specifice vechimii acestuia și poate acesta nu ar fi intrat cumva constrâns în pensie. Dar toate aceste fapte sunt probabilități iar ceea ce am arătat mai sus vis- a-vis de consecințele directe resimțite și suferite de reclamant, sunt consecințe reale, evidente și cauzatoare de prejudicii ireparabile.

Prin desfășurarea procedurilor judiciare într-un termen total nerezonabil este încălcată și dreptul la imagine, demnitate, atingeri aduse vieții private a reclamantului (raportându-ne la cele scrise de publicațiile media anexate), drepturi conferite în virtutea dispozițiilor art. 72, 73, 74 C.civ.

Buna administrare a justiției impune un răspuns adecvat al statului pe toate palierele, inclusiv în ceea ce privește termenul în care se soluționează un litigiu. Astfel, obligația Statului , decurgând din articolul 6 din Convenție, este de a crea un sistem judiciar eficient, capabil să soluționeze o cauză într-un termen rezonabil și echitabil. În plus față de această obligație, articolul 6 din Convenție este coroborat cu art. 13, în baza căruia statul este obligat să reglementeze în dreptul intern un remediu care să permită persoanei să valorifice drepturile și libertățile consacrate de Convenție. Caracterul efectiv al acestui remediu trebuie apreciat în funcție de capacitatea acestuia de a furniza celui interesat o satisfacție adecvată în raport cu violarea suferită . (Cauza Abramiuc c. România 37411/02 parag. 119)

Daunele morale de 109500 euro au fost cuantificate la această valoare raportat la cele 1095 de zile cât a durat întregul proces, respectiv înmulțind aceste zile cu suma de 100 euro/zi, avem o sumă totală de 109500 euro.

În esență, acțiunea de față cu privire la obligarea pârâtei la plata unei despăgubiri morale cuantificate de către reclamant la suma de 109500 euro nu vine pe fondul îmbogățirii fără just temei, și este o sumă de bani care să atenueze suferințele pricinuite cu ocazia derulării procedurii judiciare pe un termen lung și neechitabil față de reclamant. Nu putem admite ideea unor instanțe naționale că statul nu este răspunzător de depășirea acestui termen în condițiile în care avem nenumărate condamnări la CEDO exact pentru aceste încălcări. De asemenea nu putem admite că reclamantul trebuie să fie mulțumit și fericit cu soluția de achitare primită după mai bine de 4 ani, cu consecința că toate cheltuielile făcute și în care tot ceea ce a construit el pentru mai bine de zeci de ani este în zadar. Prezenta acțiune nu este o acțiune de răzbunare împotriva celor vinovați de desfășurarea procedurii judiciare penale împotriva acestuia, ci este o veritabilă acțiune în care pârâta este cea care trebuie să achite reclamantului atât cheltuielile de judecată cât și cele morale suferite și pricinuite de aceasta prin organele jurisdicționale aflate în reprezentarea acestuia.

Totodată vă rugăm a avea în vedere că în ceea ce privește capătul de cerere privitor la daunele morale solicitate acestea sunt scutite de plata taxei judiciare de timbru, în conformitate cu prevederile art. 29 alin. 1 lit. i din OUG 80/2013

Apreciam că pentru toate aceste considerente de ordin legal și probator, vă rugăm a admite acțiunea noastră astfel cum este aceasta formulată.

În temeiul art. 223 alin 3 C.proc.civ., vă rugăm să soluționați prezenta cauză și în lipsa reclamantului de la dezbateri.

În temeiul art. 453 C.proc.civ. să obligați pârâta la plata cheltuielilor de judecată ocazionate cu prezentul demers judiciar.

În probațiune: - împuternicire avocațială;

- Înscrieri : SP. Nr. 106/P.I./2016; Decizia 330/A/11.12.2018; contract de asistență juridică nr. 073593/2015; contract de asistență juridică nr. 073623/2015; chitanțe depunere numerar din 18.08.2015 și 11.01.2017; contract de asistență juridică nr. 074163/2016; factura 1740/2015; chitanță 5684/2015; chitanță depunere numerar din data de 01/07/2015; anexă desfășurător bonuri combustibil cu bonurile aferente; titluri executorii ANAF și situații de plată a acestora; răspuns IPJ Satu Mare nr. 146071/2016; Anexă dispoziție nr. 90/DC/2019; răspuns IPJ Satu Mare nr. 60195/2019; dispoziție 90/DC/2019; Răspuns IGPR 310119/2019; adeverință venituri salariale pentru anul 2015; fișă post 96469; fișă post 65661; acte referitoare la măsura controlului judiciar dispusă în dosar 70/P/2014 al DNA Oradea; diverse publicații media;
- Audierea martoriilor: Costescu Elena (...), Pop Andrei (...);
- Orice probă a cărei necesitate va reieși din dezbateri.

În drept: art.276 alin. 6 C.proc.pen., art. 453 C.proc.civ., art. 14 C.proc.pen. , art. 4 C.proc. pen., art. 8 C.proc.pen., art. 223 C.civ. , art. 1341 C.civ., art. 72,73,74 C.civ., art. 6 și 13 din CEDO, art. 29 alin. 1 lit. i din OUG 80/2013, art. 223 C.proc. civ., art 453 C.proc.civ.

*Cu aleasă considerație,
Șaitoș Ioan*